

Život prostých občanů je nepřetržitý řetěz obstarávání, práce, dřiny, starostí o přežití a vyhledávání finančních prostředků za účelem vybřednutí z bludného kruhu věčného nedostatku a nenaplněné touhy po předmětech spotřeby.

Autor: Jan Čech

Je to především korupce myšlení a názoru. Neschopnost přiměřeného sebehodnocení. Jedno podmiňuje druhé. Západní feudálně-kapitalistický společenský systém rozděluje lidi na šlechtickou třídu vlastníků kapitálu či jeho rentiérů a poddanskou chátru. Za šlechtice se zde pokládá každý, kdo má zajištěný měsíční příjem ve výši alespoň řádového násobku minimálního platu. Promítneme-li si to do podmínek české kotliny, získává o sobě takto nepřiměřeně vysoké mínění ten, kdo se blíží k příjmové hranici 100 tisíc Kč měsíčně. Dojem o adekvátním finančním ohodnocení jeho výjimečných schopností v něm vyvolává tak vysoký pocit ušlechtilosti, že nepochybuje o spravedlivé sociální míře, s jakou režim rozděluje vytvořené bohatství. Jeho sebeklam často podporuje okolnost, že patří k minoritní skupině lidí, jimž systém přiřkl vůdčí, politická či manažerská privilegia.

Není ovšem šlechta jako šlechta. Celý šlechtický stav se dělí do několika hierarchických úrovní, jež jsou dány opět řádovými rozdíly ve finančních příjmech.

Nižší šlechta

Kritériem pro zařazení do nižší šlechty bohužel nejsou skutečné vůdčí, intelektuální či tvůrčí schopnosti, ale čirý individualistický egoismus produkující nevědomost o tom, jaké lidské hodnoty jsou přínosem pro společnost jako celek. Dále je samozřejmě nutná stavovská loajalita. Člověk s tak vysokým příjmem nemá nejmenší pochyby o spravedlivé funkci systému a jeho přiměřenosti danému stupni společenského pokroku. Pevně věří i tomu, že přináší nejvyšší možné dobro všem bez rozdílu. Věří dokonce i masově šířené ideologii, která uznává jediný evolučně potvrzený princip liberálního trhu a spontánní řád odrážející většinovou vůli lidu prostřednictvím demokratických voleb.

Do téže skupiny patří všichni úspěšní politici, kteří si sami určují platy podle manažerských příjmů v korporátním sektoru. Při svém šlechtickém sebevědomí nepochybuji o tom, že by k nim měli jejich voliči vzhlížet jako k nedostižným autoritám. Pokud se tak neděje, vynutí si to vhodnými zákony a existenčními závazky statisíců byrokratických úředníků, kteří zajišťují jejich týl. Proto si udržují obrovsky rozbujelelou armádu těchto strážců a správců systému. Přitom je zjevné, že na veškerou správní agendu by stačilo pár stovek myslících a pracovitých odborníků, kteří by řešili otázky rozvoje rezortů a regionů bez vymyšlení nejnepných zbytečností a buzerací občanů. Podobně malý počet by vystačil i na pořízení dat veškeré operativní a statistické evidence.

Ze stejné logiky, s jakou nadstandardní příjmy korumpují názor manažerů, vychází i manipulace politiků s idejemi vkládanými do politických programů. Jejich hlavním zájem z nich dělá údržbáře systému pečující o to, aby nedošlo k narušení či nedej bože k nevratným změnám systémové funkce. Oni žádné ideje nemusejí vymýšlet, protože jsou jim předkládány z vyšších míst či vyplývají z ověřené praxe. Stačí si je osvojit a naučit se o nich plynně žvanit.

Střední šlechta

Střední úroveň šlechty již počítá na svých kontech příjmy ve výši statisíců a miliónů měsíčně. Jde o horních deset tisíc hlavounů usazených ve správních radách obchodních korporací. Dále o podnikatele a lobbyisty přísáté na státní penězovody. Tito baroni kapitalismu tvoří již rodové a mafiánské klany schopné terorizovat život občanského lidu všude tam, kde dochází k projevům občanské neposlušnosti, projevuje se pravidly a zákony nesvázaný duch nebo se aktivizuje extrémistické hnutí. Oni přímo intervnují na vládní posty a rozhodující složky silových orgánů státu. Střední šlechta žije v rezidentních čtvrtích obehnaných předivem zábran a ostrahy před populací sousedské luzy. V převážné míře jde o psychopatické a sebestředné osobnosti, jimž je cizí jakékoliv vzdělávání ducha mimo sféru velkého byznysu. Jejich agresivita a gangsterské založení nevyžadují vyšší inteligenci ani kulturu na to, aby si získali potřebný respekt. Tyto lidské úchylinky připomínají sedlácké karikatury středověkých vévodů a hrabat. Rozhodně ne aristokracii.

Vyšší šlechta

Pro zástupce vyšší šlechty existuje v českém jazyce výstižný název: Nelida. Jejich příjmy dosahují milióny dolarů za hodinu a sebehodnocení sahá do výšin nadčlověka. Naprostou většinu lidské populace řadí do zástupů otrockých duší. Jde o zločinné sociopaty, jimž žádný prostředek pro ovládnutí a zotročení lidí není cizí. Oni vyvolávají válečné konflikty všude tam, kde cítí potenciál odporu nebo vliv konkurenčních mocností. Oni financují různé nadace a zmanipulované síly opozice v rámci své diverzní činnosti ve státech a společnostech, které mají tendenci vymanit se ze sféry jejich moci a zájmu.

Vyšší šlechta ve své nadutosti a bezohlednosti z opojení nad nesmírným bohatstvím podléhá dojmu, že nad ni již nikdo nesahá. Dokonce ani Bůh. Jen tak lze vysvětlit, že vytváří nebezpečná ohniska světové nestability a ohrožuje lidstvo světovými válkami a genocidními agresemi. Naštěstí v okamžiku, kdy ve svých zločinných a kořistnických aktivitách překročí únosné meze, vždy se jí připomene vyšší síla nesoucí ve svém pokolení rodovou tradici královské aristokracie. Jelikož příslušníci vyšší šlechty jsou převážně Židé, chybí jim genetické předpoklady a dostatek inteligence k tomu, aby této globální elitě dokázali vzdorovat. Nakonec Židé byli již u své kolébky vyvoleni k tomu, aby se stali pouhým nástrojem rozvratu vědecké organické tradice, jejíž duchovní poznání a vědění si globální elita udržuje jako vnitřní esoterické učení.

Královská aristokracie

Pokud někdo nese a udržuje dědictví idejí tisícileté globální říše, jsou to potomci prastarých

aristokratických rodů a jejich duchovních spojenců z řad katolických kněží. Tyto nejvyšší mocenské vrstvy nelze podezřívat z bezduché nekompetence. V moderní době se prozíravě vzdaly zjevné výkonné moci, aby v o to větší míře rozmnožily svoji moc ve stínu podsvětí. Jejich dětem se však stále dostává vybrané výchovy a vedení k ušlechtilým mravům. Proto jsou jejich pozůstatky na trůnech západních monarchií lidem milováni a dosud uctíváni jako vzor aristokratické vznešenosti. Nicméně nositelé moudrosti jejich esoterických kruhů jsou očím veřejnosti skryti.

Královská aristokracie nehledí na to, jaké má finanční příjmy. Dosud vlastní rozsáhlé pozemky a nemovitosti a má neomezený přístup k finančním prostředkům vyšší šlechty, která je nucena uznat jejich poručnické postavení. Bohatství není jejím cílem, protože vždy se jí jednoduše dostane toho, co pro sebe uzná za potřebné. Je onou globální elitou, která určuje ideologické i konceptuální řízení světa. Bohužel její ambice a motivace se neslučují s vladařskou povinností zajistit všem lidem duchovní oporu, kulturní rozkvět a přiměřený blahobyt, jak by vyplývalo z podstaty védické či indoevropské tradice. Tato globální elita má parazitické založení a více než na lidském štěstí jí záleží na udržitelném stavu svých hostitelů a existenčních zdrojů celé planety Země. Není vyloučeno, že v jejím středu se vyskytují mimozemské bytosti sloužící temné straně vesmírné síly.

Většinové zombie

Protipól feudální struktury šlechtických vrstev tvoří bezmocná většina lidské populace. Neofeudální ideologové pro ni stvořili souhrnný název „občanská společnost“. Příslušníci občanské společnosti jsou přesvědčováni o pokrokovém významu nepolitické angažovanosti, s níž má být upevňován liberálně demokratický konsenzus rozvinutého kapitalismu, oni jsou nositeli lidských práv přisuzujících jejich životům minimální mocenské nároky pro udržení holé existence, oni podléhají veškerým omezením a direktivám právního státu zosnovaného za účelem jejich kontroly, poslušnosti a podrobenosti šlechtickým stavům.

Život prostých občanů je nepřetržitý řetěz obstarávání, práce, dřiny, starostí o přežití a vyhledávání finančních prostředků za účelem vybědnutí z bludného kruhu věčného nedostatku a nenaplněné touhy po předmětech spotřeby, které by jim měly pomoci nasycit vzácné chvíle odpočinku dostatkem požitků, slastí, rozkoše a zábavy. Tento kruh otrocké práce a konzumního požitku z nich dělá nemyslící zombie, protože jim nezbývá energie ani prostor pro smysluplné vzdělávání a duchovní růst. V převažujícím počtu upadají do dluhových pastí a dluhového otroctví, z nichž není důstojného úniku. Názorně zde vidíme výsledek mocenské strategie vládnoucích elit a velice promyšleného mixu cukru a biče za účelem zombifikace a udržitelné reprodukce produktivní lidské populace.

Úloha žen

Na závěr nesmíme zapomenout na významný pilíř současné mocenské hierarchie, který ztělesňují naše ženy. Veškeré volební průzkumy se vyhýbají rozdělení hlasů podle pohlaví. Vědí proč. Se vsí pravděpodobností by se totiž ukázalo, že volební preference žen udržují obligátní liberální strany u moci a tak konzervují daný stav. Ženy ve své většině nepřipustí

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

změnu politiky ve prospěch organické tradice, aby tak riskovaly návrat k přirozeným pořádkům, v nichž by měly znovu zaujmout tradiční role v rodině i ve společnosti. Možnost žít, rodit a živit děti bez muže je přece ohromný výdobytek, jaký zastíní vše ostatní. Zvláště když stát vydře z genetických otců tučné alimenty. Ještě nepochopily, nakolik jejich účast ve veřejné správě a v politice škodí jejich poslání i celé společnosti. Ne nadarmo patřila agenda rovných příležitostí a ženské emancipace k prvním liberálním reformám směřujícím k morálnímu i kulturnímu rozkladu celé společnosti.

Psáno pro Délský potápěč.